

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Ivy Kaňákové, v právní věci žalobce: **A. M., „X“**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Větrovským, pracovníkem Asociace pro právní otázky imigrace, o.s., se sídlem Moravská 9, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č.j. KRPU-12592-55/ČJ-2011-040022-SV-RD,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č.j. KRPU-12592-55/ČJ-2011-040022-SV-RD, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2011, č.j. KRPU-12592-18/ČJ-2011-040022-SV-RD podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 120 dnů.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008

o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z r. 1950 (dále jen „Evropská úmluva“).

Porušení výše uvedených právních předpisů spatřuje žalobce v tom, že v čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v případě žalobce reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době zajištění, které v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout 180 dnů. Pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné.

Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, aby k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění došlo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn a orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. První z uvedených podmínek v případě žalobce není splněna.

Podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykonat, požádal-li cizinec o mezinárodní ochranu a řízení o mezinárodní ochraně, včetně soudního přezkumu, nebylo dosud ukončeno. V žalobě napadeném rozhodnutí se výslovně uvádí, že žalobce dne 8. 2. 2011 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a jeho vyhoštění tak v současné době není realizovatelné. S ohledem na čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy je nutné položit si otázku, zda vyhoštění žalobce může být vůbec realizovatelné ve lhůtě 120 dnů, o které bylo jeho zajištění žalobou napadeným rozhodnutím prodlouženo, resp. během 180 dnů od začátku zbavení svobody, po jejichž uplynutí musí být zajištění žalobce ukončeno.

Žalobce namítá, že jeho vyhoštění ve výše uvedené době se již nyní zdá být zcela nereálné. Dosud ve věci udělení mezinárodní ochrany nebylo vůči žalobci vydáno žádné rozhodnutí. S žalobcem byl pouze proveden pohovor, nebyl však ještě seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se doposud nemohl ani vyjádřit. V případě zamítavého rozhodnutí správního orgánu je žalobce připraven podat žalobu a po celou dobu, po kterou bude soudní řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany probíhat, vyhoštění žalobce nebude moci být realizováno. Jak žalobce zjistil, délka soudního řízení se pohybuje většinou mezi 3 – 7 měsíci, řízení pak nikdy nebylo kratší než 1,5 měsíce. Dále žalobce připomněl, že ani během řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem není možné neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu vyhostit. Žalobce tedy uzavřel, že vzhledem k délce soudního řízení přestává být lhůta pro jeho vyhoštění v délce 180 dnů od počátku zajištění reálná. Žalobce dodal, že prodloužit dobu jeho zajištění i nad 180 dnů není vzhledem k okolnostem případu možné, neboť žalobce v průběhu zajištění výkon správního vyhoštění nijak nezmařil a ani neuvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Žalobce se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že prohlášení o mezinárodní ochraně bylo učiněno s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud by totiž jeho žádost o mezinárodní ochranu byla skutečně podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, bylo povinností Ministerstva vnitra takovou žádost do 30 dnů ode dne zahájení řízení jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnout. To však Ministerstvo vnitra neučinilo, což vyvrací i tvrzení žalovaného o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu.

Dále žalobce namítl, že podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je při rozhodování o zajištění cizince žalovaný povinen zabývat se též otázkou, zda v daném případě by nebylo dostačující pouhé uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců). Otázka možné aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování musí být dle názoru žalobce zkoumána nejen v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, ale po celou dobu jeho pobytu v ZZC a též při rozhodování o prodloužení doby jeho zajištění. Je totiž zřejmé, že situace cizince se v průběhu zajištění může změnit natolik zásadním způsobem, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování se stane možná až následně. Tak tomu je i v případě žalobce, který podáním žádosti o mezinárodní ochranu nabyl práva být ubytován v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra. V tomto pobytovém středisku pak bude nahlášen k pobytu a nic mu tak nebrání plnit si veškeré požadavky stanovené v § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Bylo tedy povinností žalovaného vypořádat se v žalobou napadeném rozhodnutí i otázkou možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců a svůj závěr náležitě odůvodnit. Toto však žalovaný neučinil a jeho rozhodnutí je tak v tomto bodě nepřezkoumatelné.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že jeho správní vyhoštění se již nyní zdá být zcela nereálné. Dne 12. 4. 2011 byla rozhodnutím Ministerstva vnitra žalobci zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 4. 2011. Žalobce tak musí žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany podat ve lhůtě do 26. 4. 2011. Napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění se doba zajištění žalobce prodlužuje o dalších 120 dnů, tj. na 180 dnů od prvotního omezení žalobce na svobodě (1. 2. 2001), tedy až do dne 31. 7. 2011. Do lhůty 180 dnů tedy zbývá více jak 3 měsíce a v této době je reálné, aby proběhlo i soudní řízení jak před příslušným Krajským soudem, tak před Nejvyšším správním soudem v případě podané kasační stížnosti.

Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žaloby není v rozporu s čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES. Žalovaný došel k závěru, že žalobci nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť vzhledem k jeho dosavadnímu závadovému chování a k opakovanému porušování právních předpisů během pobytu na území států Evropské unie by bylo toto uložení zcela zjevně neúčinné. Žalobce již porušil závažným způsobem rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie – Řecka, jehož státní orgány zařadily žalobce do informačního systému členských zemí EU jakožto osobu se zákazem vstupu na území států EU, a to od 26. 1. 2010 do 26. 1. 2013. Žalobce vstoupil na území České republiky z Rakouska přes nezjištěné místo neoprávněně osobním automobilem, pobýval zde bez cestovního dokladu a víza pouze s průkazem totožnosti Turecké republiky. Do schengenského prostoru, který tvoří i Česká republika, vstoupil v přesně nezjištěnou dobu a místě, ukrytý v nákladovém prostoru kamionu, do kterého nastoupil v Turecku bez cestovního dokladu a víza, pouze s průkazem totožnosti Turecké republiky, čímž se vyhnul provedení hraniční kontroly na hraničním přechodu vnější hranice schengenského prostoru. Žalobce bez cestovního dokladu a víza pobýval na území Rakouska, kde z kamionu vystoupil. V roce 2009 se žalobce na území Řecka prokazoval tamním orgánům padělaným cestovním pasem, který mu byl odebrán a žalobce byl vrácen do Turecka. Žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné ani známé, bydliště, žádné sociální či jiné vazby, neovládá češtinu, na území České republiky se

zdržoval pouze krátce a vzhledem k jeho dosavadnímu chování se nelze domnívat, že by se na území České republiky zdržoval v místě hlášeného pobytu, pravidelně se osobně hlásil ve stanovené lhůtě na policii a ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění vycestoval z území států Evropské unie. Dále je nereálné uložení zvláštního opatření podle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nedisponuje částkou ve volně směnitelné měně potřebnou ke složení finanční záruky a na území České republiky se nenachází jeho jiná blízká osoba. Žalovaný je názoru, že v případě uložení zvláštního opatření by byl výkon správního vyhoštění ohrožen, neboť vzhledem k dosavadnímu závadovému chování žalobce a k opakovanému porušování právních předpisů během pobytu na území států Evropské unie je téměř jisté, že by z území států Evropské unie dobrovolně nevycestoval a výkon správního vyhoštění by nemohl být realizován. Žalobce byl již v lednu 2010 vyhoštěn orgány Řecka do země původu a zařazen do schengenského informačního systému jakožto osoba se zákazem vstupu, opětovně byl vyhoštěn do Turecka orgány SRN v říjnu 2010. Přesto v protiprávní činnosti na úseku pobytového režimu cizinců z třetích zemí, pobývajících na území států EU, pokračoval.

Žalovaný se ztotožnil s tvrzením žalobce, že prodloužit v jeho případě dobu zajištění nad 180 dnů není možné, neboť žalobce výkon správního řízení nijak nemařil a není prokázáno, že by uváděl nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Soud rozhodoval v dané věci bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že předmětná žaloba není důvodná.

Námítku žalobce, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neexistoval v případě žalobce reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době zajištění, které v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout 180 dnů, neshledal soud důvodnou.

Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Jak vyplývá ze správního spisu, okamžik omezení osobní svobody žalobce nastal dne 1. 2. 2011, kdy byl žalobce zajištěn ve 13:30 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č.

273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“) a umístěn do Policejních cel Ústí nad Labem. Od tohoto data začíná běžet 180 denní lhůta uvedená v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jejíž poslední den lhůty připadne na den 31. 7. 2011.

Soud nesdílí názor žalobce, že do tohoto data je nereálné, aby o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žalobce požádal, rozhodlo jak Ministerstvo vnitra, tak příslušný krajský soud i Nejvyšší správní soud. Jak ze správního spisu vyplývá, dne 19. 4. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Pokud by žalobce podával proti rozhodnutí Ministerstva vnitra správní žalobu, musel by tak učinit nejpozději do 26. 4. 2011, tj. ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Žalobce by rovněž v téže lhůtě podat žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany prostřednictvím Ministerstva vnitra, po té podle § 46a odst. 5 zákona o azylu musí Ministerstvo vnitra soudu předložit žalobu, vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů od doručení žaloby. Pokud by žalobce podal žalobu přímo k soudu, vyžádá si soud správní spis a v takovém případě je Ministerstvo vnitra povinno předložit soudu vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů. Následně dle § 46a odst. 5 věty sedmé zákona o azylu soud o žalobě rozhodne do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu. I s připuštěním určité tolerance ve dnech, například o mezidobí, než si soud vyžádá správní spis, je v daném případě naprosto reálné, aby příslušný krajský soud rozhodl o žalobě žalobce do konce měsíce května 2011. I v případě podané kasační stížnosti je reálné, aby Nejvyšší správní soud provedl řízení a následně vydal rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku příslušného Krajského soudu do 31. 7. 2011, neboť podle ustanovení § 56 odst. 2 s.ř.s. se přednostně dále vyřizují návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany.

Námítka žalobce, že jeho zajištění je svévolné a neopodstatněné, neboť ve lhůtě pro jeho zajištění nebude soudními instancemi vyřízena jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany, je soudem vyhodnocena jako nedůvodná, soud ji považuje pouze za účelovou a spekulativní.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce, že otázka možné aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců musí být zkoumána nejen při vydání prvotního rozhodnutí o zajištění cizince, ale po celou dobu jeho pobytu v ZZC a též při rozhodování o prodloužení doby zajištění.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to z důvodů uvedených pod písmeny a) až e) tohoto zákonného ustanovení. Žalovaný o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2011, č.j. KRPU-12592/ČJ-2011-040022-SV-RD, když dobu trvání zajištění stanovil na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Tuto lhůtu žalovaný stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí správního vyhoštění. V té době nebylo

žalovanému známo, že žalobce zamýšlí podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, o této skutečnost se ani nezmínil v žalobě proti rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění (ve kterém tuto skutečnost žalovaný rovněž nezmiňuje), o které bylo zdejší soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 17. 3. 2011, č.j. 15 A 16/2011-20 (PM: 22. 3. 2011), proti kterému žalobce kasační stížnost nepodal.

Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, učinil žalobce dne 8. 2. 2011 (tedy v den vydání prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění) prohlášení o mezinárodní ochraně. Vzhledem k tomu, že po dobu správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobci a následně možného soudního přezkumu, je vyloučena realizace správního vyhoštění žalobce, žalovaný na tuto skutečnost reagoval, a v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 věty třetí prodloužil dobu trvání zajištění o 120 dnů, tedy na maximální možnou míru dle ustanovení § 125 odst. 1 téhož zákona.

Jak vyplývá z dikce ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců, podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování posuzuje žalovaný v době, kdy prvotně rozhoduje o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (odst. 1). V případě prodloužení doby trvání zajištění již žalovaný tuto povinnost nemá (odst. 3), neboť nerozhoduje o meritě věci (zajištění za účelem správního vyhoštění), ale pouze o prodloužení doby trvání zajištění, když tuto skutečnost musí v příslušném rozhodnutí řádně odůvodnit. Žalovaný své rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění řádně odůvodnil, jednoznačně vymezil důvod, pro který tak činí, tj. probíhající řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Naopak, domnívá-li se žalobce, že podmínky pro trvání jeho zajištění již netrvají, může podat žalobu o propuštění cizince ze zajištění podle § 200o a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to k místně příslušnému okresnímu soudu, v případě žalobce tedy k Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi.

Podle § 200o odst. 1 o.s.ř. jestliže nebylo ukončeno zajištění cizince podle zvláštního právního předpisu (poznámka soudu: zákon o pobytu cizinců), může se cizinec obrátit na soud s návrhem, aby nařídil jeho propuštění na svobodu z důvodu, že nejsou splněny pro trvání jeho zajištění stanovené zvláštním právním předpisem.

Toto ustanovení přesně dopadá na stávající situaci žalobce. Bude to tedy okresní soud, který v rámci civilního řízení o propuštění cizince ze zajištění bude v případě žalobcem podané žaloby zkoumat, zda trvají či netrvají podmínky pro zajištění žalobce a pokud dospěje k závěru, že netrvají, rozhodne o žalobcově propuštění ze zajištění.

V řízení, kdy žalovaný pouze prodlužuje lhůtu pro zajištění cizince, není tedy povinen zkoumat a odůvodňovat, zda v okamžiku rozhodování o prodloužení lhůty pro zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou dány podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, které by mohly nahradit zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Zkoumání, zda podmínky zajištění cizince za účelem správního vyhoštění trvají, přísluší příslušnému okresnímu soudu v řízení o propuštění cizince ze zajištění podle § 200o a násl. o.s.ř., na který se cizinec musí obrátit se samostatnou žalobou.

Žalovaný v průběhu trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění postupoval v souladu s ustanovením § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když po celou dobu zajištění žalobce zkoumal, zda důvody zajištění trvají. Toto je prokázáno úředními záznamy

žalovaného ve správním spisu ze dne 13. 4. 2011, 31. 3. 2011, 21. 3. 2011, 16. 2. 2011 a 7. 2. 2011.

S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný porušil ustanovení čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy.

Podle čl. 15 odst. 1 věty druhé návratové směrnice *„jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění“*. Podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice *„ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“*.

Podle čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, na který navazuje rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 2009 ve věci A. a ostatní v. Velká Británie, stížnost č. 3455/05, *tam, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění*.

V případě žalobce ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalovaný činí veškeré úkony směřující k jeho vyhoštění s náležitou pečlivostí a v současné době je v běhu řízení o zajištění náhradního cestovního dokladu, když toto řízení provádí Ředitelství služby cizinecké policie Praha ve spolupráci se Zastupitelským úřadem Turecka v Praze. Opatření náhradního cestovního dokladu je jedním z předpokladů, aby mohlo být řádně realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu. Článek 15 odstavec 1 návratové směrnice tak postupem žalovaného porušen nebyl.

Rovněž nepřestal existovat reálný předpoklad pro vyhoštění žalobce, neboť rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 19. 4. 2011 a i kdyby žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu (což soudu není známo), je vzhledem ke lhůtám uvedeným v § 46a odst. 5 zákona o azylu, s přihlédnutím k ustanovení § 56 s.ř.s. reálné, aby o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a následně o případně podané kasační stížnosti žalobce jak krajský soud v Praze tak Nejvyšší správní soud rozhodly ve lhůtě do 31. 7. 2011, kdy vyprší 180 denní lhůta pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Článek 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy tak postupem žalovaného porušen nebyl.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku **lze podat kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí být stěžovatel zastoupen advokátem**, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová